

Magyar ember eszik banánt?

Brezony Csilla

Pécsi Tudományegyetem Művészeti Kar

Festő szak, második évfolyam

Somody Péter, DLA, egyetemi tanár

Divatos vagyok és dekoratív, tudom hogy kiraknának engem a nappalijuk falára, nemde? Pont beférek a hiperszuper, csúcsisztikus plazma televíziójuk és az igen drága rózsaszín unikornisbőr kanapéjuk közé. Nézzenek csak rám megfelelek a jelenkor követelményeinek, a színeim nagyon kellemesek hangulatosak és harmonikusak. Vidámságot és boldogságot hozok az életükbe, megváltoztatom a mindennapjaikat, biztosan szükségük van rám, vegyenek meg, most azonnal! Nem? Miért nem? Tehát azt mondja, hogy művészetnek nem szabad a kapitalista trendet szolgálnia? De hát kit nem érint az egzisztenciális fenyegetettség? Vagy mégsem találnak olyan kellemes társaságnak? Hát, ha nem kellek elegyek duzzogni...

Magyar ember eszik banánt?

Brezony Csilla

Pécsi Tudományegyetem Művészeti Kar

Festő szak, második évfolyam

Somody Péter, DLA, egyetemi tanár

Lássuk csak, például hatással voltak rám az animációs filmek, képregények, analóg és számítógépes illusztrációk melyek a rajzi stílusomban köszönhetnek vissza, de a hétköznapi divat magazinoktól és bevásárló újságoktól kezdve a sampon reklámig minden meghatároz amit az ember képekkel próbál közvetíteni és ezt vegyítem a mindennapokban szerzett élményeimmel, érzéseimmel és tapasztalataimmal. Most pedig döbbenjünk le, mekkora egy sekélyes érdeklődési körű, cuki lelki, hétköznapi kiscsajjal van dolgunk, aki be akar furakodni egy magasan kulturált, mély érzelmű és színvonalas gondolati körökben kutakodó társaságba. Őszintén remélem, hogy az ilyesmit nem engedik be csak úgy, különben kidobom az idáig összegyűjtött minden művészeti albumomat és csalódottságomban megszerzem Khukli Mukli minden művét. Ebben az esetben viszont elhagyatott sivatagos kopárság fog uralkodni polcaimon, mivel ő egy általam kitalált fiktív nem létező. A bulvár sajtó viszont gyakran megjelenik, de attól félek, ha túl sokat veszem a kezembe, akkor már nem fog annyira hihetetlennek és nevetségesnek tűnni a tartalma, mint ahogyan jelen pillanatban gondolok rá.

Képeimbe sokszor próbálok bele vinni fanyar, szarkasztikus humort, annak a célnak az elérése érdekében, hogy észre lehessen venni és tudatosítani, mennyi energiát pazarol el az ember komolynak tűnő, apró-cseprő problémákra amik, ha jobban belegondolunk nem kifejezetten fontosak mégis elvonják a figyelmet azokról a dolgokról amikkel érdekesebb lenne foglalkozni. Vágyakozunk olyasmik után amiket, ha megszereztük hamar elununk, de ha nem kapjuk meg csalódottságunkban a rosszkedv felemészt minket, nem tudunk

koncentrálni, hajlamosak lehetünk megdühödni, rombolni, akár legyilkolhatunk egy banánt is. De, ugyan mit véthetett nekünk egy banán? Gondoljunk bele, nézzük meg, ott virít sárgán, ráadásul barna pöttyökkel, micsoda orcátlanság, nem? A rikító színe annyira vidám és harsány, bután megkanyarodik, fel akarja hívja magára a figyelmet legalábbis én máshová nem tudok nézni, egyszerűen nem hagy békén, akarom! A bohém foltosságán kínomban egyszerre lenne kedvem nevetni és bosszankodni, hiszen ez idétlen és undorító, hemzsegek rajta akár egy dalmatán, viszont a kutya legalább nem annyira hálátlan és bekebelezni sem akarná senki. Ebben az esetben viszont egy cudar természetű gyümölcscsal van dolgom, ami egy mentő zsinórral áll összeköttetésben, és ha egy lassabb mozdulattal próbálnék rá lecsapni, azonnal kirántaná magát a kezeim közül és elmenekülne előre látható szörnyű sorsa elől. Semmi esetre sem értem meg, miért visszakozik, hisz az a rendeltetése, hogy elfogyasszam. Valami áll a háttérben, valami nagyon különös, mitől ugrik meg az a bizonyos madzag, mi irányítja, miért nem adja nekem oda azt amit szeretnék? Talán rosszul bánok vele? Lehet, hogy ha ledöföm a villámmal és egészben, hámozás nélkül akarom elcsócsálni nem lesz kellemes íz élményben részem, de hát kiprovokálta. Sajnálom, most már késő az öldöklés megtörtént és az édesen lány belsejét is megsértettem, ez a seb nem gyógyul be már, nem elég hogy pöttyös, de már lyukacsos is. Védte magát burokkal, ami rendben is van, a természet oda növesztette, szüksége van rá, de miért vetette ki banántestét csaliként és galád módon keltette azt az illúziót, hogy kibontható számomra és evvel kvázi öngyilkosságot követett el? Mintha egy érzem rángatná ide-oda, mintha nem tudná mit akar, ezért szenved saját maga bizonytalanságától és közben elbolondítja felelőtlenül prédáját, aki önkontroll hiányában és meggondolatlanul kiakarta elégíteni ösztönös vágyait. Persze az utóbbi letagadásra kerül, ugyan már hibátlan vagyok, tökéletesen szép sík, nem tehetek semmiről, én alattomosan be lettem csapva, a lábszőreim is csak csalódottságomban sarjadtak ki. Mindennek ellenére képtelen vagyok elfelejteni, a banán tök jó, de a tököt sem szeretem, hidegen hagy. Nem felel meg, zöltség nemű, nincsen benne elég gyümölcscukor. Hiába terem meg ezen az éghajlaton, számomra nem őshonos ráadásul egy panelben lakom. Ültetvény az erkélyen? És amikor locsolom akkor az alsóbb szinteken cigarettázók nyakába csepegne a sár? A főbérő előre látható mérgének fokozatát pedig biztosan nem kellene valószínűség számításokkal saccolgatni. Igazából, ha nem lennék trehány, óvatosan egy megfelelő tartót alakíthatnék ki, ezt könnyedén megtehetném, de vajon mennyire lennének toleránsak a lakótársaim?

A kép kevert technikával készült, először figurák ki lettek fedve papír ragasztóval, majd ezek után a háttérnek szánt rész első rétege sűrűbb nem homogén színű akrilfestékek gesztusosabb módon került felhelyezésre, könnyedebb, gyorsabb mozdulatokkal. Erre került rá egy lazúrosabb „sorminta” szintén akril festékekkel ami aquarell szerűen transzparens, változatos, mozgalmas, folytonos, mintha szaladna egy vetítőtekercs, de statikusként is fel

lehet fogni, mint egy téglafalat. Itt türelmesebb és lassabb munkára volt szükség, mindenképpen vízszintes helyzetbe kellett helyezni a vásznat, mert különben nem lehetne elérni ezt a hatást illetve összefolyt volna. Miután megszáradt és a figurákról el lett távolítva a kifestő ragasztó, olajfesték használatával folytatódott a munka. Az anyagok aszerint lettek megválasztva, hogy az akril tompább és mattabb az olajfestékkal szemben és ezeket a különbségeket is kihasználva térérzetet próbál kelteni. A figurák kontúrosak, szabad kézzel, kifestés nélküliek, pontosságot és koncentrációt igényelt az elkészítésük. Egyszerű határokkal körül kereteltek amik ezeknek a hiányában kevésbé értelmezhetőek lennének, nem tudnánk pontosan megállapítani a részleteket, eltűnnének a lényegtelen lényegeket. A kitöltések pasztózusabbak és az anyag állagát kihasználva némely felületen textúra is ki lett alakítva, például a hajnál karcolással, bőrnél simább, egyenletesebb festéssel.